

Det är inte sportmanship

En kändis talade i radio om älgjakt. Viltbrådet ska ha sin chans, annars är det inte sport. Det är en gammal sliten jägarursäkt för det legitimerade nöjesslaktandet i våra skogar. Att man inte skäms i dessa tider, när våld och blodsutgjutelse världen över hotar att göra oss avtrubbade inför lidande, för att träna sig till dödande genom att ha dödandet av djur som sport. Slaktarens yrke är hedervärt. Han kan sin sak och tar inte risken att

hr red

lemilästa, skadskjuta, genom att »ge viltbrådet en chans». Han utövar ett yrke för att försörja sig och för att vi ska få goa biffar och mamas köttbullar. Jägaren som skjuter i viltvårdande syfte eller för att förse familjen med välbehövlig proviant eller viltaffären med varor för oss finsmakare är också värd all aktning.

Men dödandet som sport — det förefaller skapa en upphetsning sådan att man inte riskerar bara att skadskjuta de stackars djur som ska få en visserligen minimal chans att undkomma, utan även åstadkommer att åtminstone någon varje år skjuter ihjäl sin jaktkamrat sedan många år.

Är vi inte snart mogna för åtgärder för att förhindra nöjesslaktandet och överlåta behövlig viltvård och viltsläkt till yrkesfolk?

Nöjesdödandet i våra skogar — ska den aktiviteten kallas för sport? I så fall — fy f-n för den sporten.

Inga-Greta Agrell